Everdien Vanderlijde & Fiona de Heus: 'Ik gun het jullie zo.' Uitgeverij Boek & Co, Warnsveld 2009. (Kanker/ Hersentumor/Hospice/Ziekte divers/PO/1)
Zie ook: http://www.hospice-zutphen.nl/NB_hospic_dec09_site.pdf

Soort boek/stijl: Ervaringsverhaal van Everdien Vanderlijde, geschreven door Fiona de Heus op basis van dagboekaantekeningen en gesprekken. Het gaat over de periode nadat bij Everdiens man Leen Vanderlijde een hersentumor wordt geconstateerd, tot een jaar na zijn dood. Nadruk ligt in het boek op de beschrijving van de tijd waarin Leen opgenomen was in een hospice te Zutphen. Goed leesbaar. Geschreven vanuit het perspectief van Everdien Vanderlijde. Het boek is belangeloos tot stand gekomen. Het hospice Zutphen krijgt de gehele oplage (circa 2000 stuks) aangeboden.

Over de schrijfsters: Everdien Vanderlijde was 25 jaar getrouwd met Leen Vanderlijde. Zij hebben twee kinderen, dochter Jori en zoon Alwin. Everdien heeft MS.
Fiona van Gemert-de Heus (1976) is journalist en tekstschrijver, werkte als freelancer en als correspondent voor diverse media en parttime eindredacteur bij een grote uitgever van huis-aan-huiskranten. Nu schrijft ze teksten in opdracht van media, bedrijven en instellingen. Zie ook:
http://www.linkedin.com/in/fionavangemert en http://medianetwerk.ning.com/.

Korte beschrijving: In dit boek vertelt Everdien Vanderlijde hoe bij haar man Leendert in 2007 een agressieve hersentumor wordt ontdekt die hem steeds meer problemen oplevert en waardoor hij in dat jaar ook zal overlijden. Duidelijk wordt dan ook dat Everdien hem niet tot aan het eind thuis zal kunnen verzorgen, ook al omdat ze zelf MS heeft. De huisarts stelt voor om hem in het hospice te Zutphen te laten opnemen. Omdat Everdien en Leendert niet weten hoe daar de zorg wordt verleend aarzelen ze eerst. Maar als Everdien samen met de kinderen is gaan kijken, besluiten ze Leendert daar te laten opnemen. En daar heeft zij nooit spijt van gehad. Ze beschrijft waar Leendert kwam te liggen, hoe er voor hem gezorgd werd. Hoe zij de zorg van de medewerkers daar heeft ervaren en hoeveel het voor haar en voor Leen heeft betekend. Ze vertelt waarom ze zich in het hospice altijd thuis heeft gevoeld, hoe ze kon rouwen en omgaan met verdriet. Daarbij voelde ze zich ook gesteund door andere personen en door familieleden van personen die in het hospice verbleven. Tenslotte bespreekt ze hoe ze van Leendert afscheid hebben genomen en een jaar na zijn dood een boom (eik) hebben geplant en zijn naam hebben laten graveren in een monument in het Wilhelminabos te Dronten.

Wat viel op: Everdien Vanderlijde wil ook graag mensen laten weten wat een hospice is en hoe het werkt, omdat ze mensen die voor een vergelijkbare situatie komen te staan een vergelijkbare ervaring toewenst. Zoals hun huisarts dat hen indertijd gunde. Ze heeft het hospice Zutphen als een bijna-thuis ervaren, zodat het voor haar geen tweede keus was. En dat is in dit boekje goed overgekomen.

Citaten: Pag. 25: 'Op advies van onze huisarts gaan Jori, Alwin en ik kijken in het Hospice om de sfeer te proeven. (…) Als ik hem in huis zou halen, dan betekent dat, dat hij 24 uur per dag zorg nodig heeft. (…) Er moet continu iemand bij zijn en zouden we thuiszorg krijgen, dan kunnen er wel per week twintig verschillende mensen komen. De uiteindelijke stap naar het Hospice blijft moeilijk: het is alsof je 'ja' zegt tegen de dood. Dat wil ik niet. Maar de sfeer van het Hospice spreekt ons aan

en we willen dat hij hierheen gaat.'
Pag. 41: 'Behalve de kinderen en ik zijn er vandaag acht familieleden bij Leen. Dat is zo fijn aan het Hospice: er zijn geen bezoektijden. Iedereen kan komen wanneer ze willen. Leen is erg zwak. Hij doet zijn ogen nauwelijks open en zegt niets meer.'
Pag. 43: 'Ik merk aan mezelf dat ik net zo adem als Leen. Als zijn adem stokt, adem ik ook niet meer. Ik vertel hem dat hij mijn grote liefde is. "Dat weet je toch?" vraag ik hem. "Ja." "Moet Everdien nu gaan slapen?" vraagt de verpleegkundige aan hem. Vol overtuiging, zoals hij altijd voor mij zorgde, antwoordt hij: "Ja, Everdien moet nu gaan slapen."'
Pag. 48: 'De huisarts wordt gebeld, omdat hij de dood moet constateren. (…) Er komen zo'n dertig vrienden en familieleden naar het Hospice, die allemaal door de vrijwilligers worden opgevangen met thee en koffie. We nemen plaats in de woonkamer. Er komen zelfs vrijwilligers die geen dienst hebben.'

Bericht: http://www.zutphenspersbureau.nl: '(…)Bij Leen Vanderlijde werden in januari de eerste symptomen van kanker ontdekt en in oktober was de situatie al dermate verslechterd dat de huisarts hem het hospice aanraadde. In eerste instantie twijfelde het stel, het had immers nog geen ervaring met een hospice. Maar achteraf heeft Everdien nooit spijt gehad van die keuze. (…) Het Hospice Zutphen is er in principe voor iedereen die ongeneeslijk ziek is en in de laatste fase van zijn leven verkeert. Hierbij spelen geloofsovertuiging, cultuur of sociale klasse geen rol. In het hospice is ruimte voor vijf gasten en hun naasten. De medewerkers proberen een vertrouwde en veilige omgeving te bieden waarbij ze niet alleen aandacht besteden aan lichamelijke klachten, maar ook aan eventuele psychische en sociale problemen. De instelling werkt met een aantal professionele zorgverleners, maar ook met een grote groep vrijwilligers. Zij zorgen er samen voor dat gasten de zorg en steun krijgen die ze nodig hebben. Naast de slaapruimten zijn er verschillende ruimtes ingericht voor therapie, rust en gezellig samenzijn, om de wensen van de gasten zo veel mogelijk tegemoet te komen.
'Het Hospice is geen sterfhuis, maar een huis waar je de laatste periode van je leven kunt leven.' Dat is de ervaring van Everdien Vanderlijde, wiens man de laatste weken van zijn leven in ons hospice doorbracht. Ze wil graag anderen laten weten hoe bijzonder ze de opvang en de zorg in het hospice vond en ze heeft daarom haar verhaal door tekstschrijver Fiona de Heus van Zutphens Persbureau op papier laten zetten. Op 2 oktober 2009 overhandigde Everdien het eerste exemplaar van 'Ik gun het jullie zo' aan de voorzitter van de Stichting Vrienden van het Hospice Gerard Schuurman.